

ljubje, katero je ko mladenič navdušeno opeval v svojih pesmih, tisto domoljubje je vedno ohranil čisto in neomadeževano. Da je Slovenec, tega ni nikdar skrival; nikdar ni zatajil svojega narodnega prepričanja. In da je v nemškem mestu, in to še v tako zagrizenem nemškem mestu, kakor je Gradec, ne baš lahko narodno nastopati tako odločno, kakor je vsekdar nastopal prof. Krek, to se ume samo ob sebi. Ko je bil visokošolec, je predsedoval takratni graški „Sloveniji“ in bil pozneje ko profesor jeden najdelavnejših udov „Slovanske čitalnice“ v Gradcu.

Slika o Kreku pa bi bila jako nepopolna, ako bi prezrli to, kar je tekom svojega profesorstva storil za ubožno slovensko dijaštvo. Takoj početkom svojega učiteljevanja je uvidel, v kaki bedi živi večina slovenske akademične mladeži. To ga je ganilo in tu je hotel pomoči. Z mladeniškim ognjem se je zavzel za „slovensko podporno zalogo“, obstoječo na graški univerzi, nabiral vztrajno na vseh straneh prispevke in tako dosegel, da se je nabrala lepa glavica, s katere obrestmi se je zljajšala beda nekateremu slovenskemu visokošolcu. Tako je nad dvajset let goreče deloval prof. Krek pri omenjeni zalogi in storil veliko dobrega naši mladeži. Za velike zasluge, ki si jih je pridobil prof. Krek za slovensko dijaštvo, imenovalo ga je l 1883. akademično društvo „Triglav“ v Gradcu prvega svojega častnega člana.

Pa kaj se je zgodilo naposled! Nekateri starejši akademiki, ki so popolnoma po kri-

vici mislili, da so prikrajšani v podpori pri imenovani zalogi, so jeli rovati proti profesorju Kreku, in rovali so tako dolgo, da je naposled Krek odstopil od slovanske podporne zaloge, katero je vzel v svojo oskrbo akademični senat. Hudo je zadela profesorja Kreka ta res nezaslišana nehvaležnost in krivica, a on je — odpustil. In ker je videl, da slovanska zaloga ne izpolnjuje več svoje naloge, sprožil je on prvi misel, naj se osnuje drugo društvo. In tako je z velikim naporom prof. Kreka in s pomočjo drugih požrtvovalnih rodoljubov postalo sedanje „Podporno društvo za slovenske visokošolce v Gradcu“, kateremu je zopet profesor Krek spreten in požrtvovalen predsednik.

Ko torej letos prof. Krek obhaja svojo šestdesetletnico, se pač lahko z zadovoljstvom ozira v pretekle dni. Saj je žrtvoval svoje moči učenemu delu in posvetil lep kos truda in npora človekoljubni, požrtvovalni podpori naše akademične mladeži. A poleg tega je ostal — žal v Slovencih tako redka prikazen — zvest svojim mladostnim narodnim idealom, nastopal vedno ko nepogljiv značajan Slovenec. In če ga je tudi baš radi njegovega odločnega narodnega nastopanja dosledno prezirala vlada, so pa na drugi strani učena društva priznala njegove zasluge na polju slavistike, in slovenska mladež časti v njem ne le svojega velikega dobrotnika, temveč tudi značajnega slovenskega moža, kateremu v imenu vsega slovenskega naroda kliče ob njegovi šestdesetletnici: na mnoga leta!

Ne verjemi!

Ne verjemi, ne verjemi
fantu mlademu, dekle!
Druga pride, ga pogleda,
in za-té mu čut umre . . .

In čim bolj je gorel zate,
se tem bolj za drugo vžge!
Ne verjemi, ne verjemi
fantu mlademu, dekle . . .

Leo Levič.